

3:17 π.μ.

Η ΜΠΕΡΕΤΑ P4 είναι λίγο μεγαλύτερη από κινητό τηλέφωνο, ζυγίζει γύρω στα 700 γραμμάρια και μπορεί να ρίξει έως δέκα βολές. Μικρή, ελαφριά, δε φαίνεται αν την κουβαλάς στην τσέπη σου και το μικρό διαμέτρημά της έχει ένα τεράστιο πλεονέκτημα: οι σφαίρες της, αντί να διαπερνούν το σώμα του στόχου, χτυπούν στα κόκαλα και τσακίζουν ό,τι βρουν στο πέρασμά τους.

Φυσικά, η πιθανότητα να επιζήσει κανείς από μια τέτοια βολή είναι πολύ μεγάλη. Υπάρχουν χιλιάδες περιπτώσεις στις οποίες καμία ζωτική αρτηρία δεν υπέστη βλάβη και το θύμα πρόλαβε να αντιδράσει και να αφοπλίσει τον επιτιθέμενο. Αν όμως ο σκοπευτής έχει κάποια πείρα, μπορεί να διαλέξει μεταξύ ενός γρήγορου θανάτου, στοχεύοντας ανάμεσα στα μάτια ή στην καρδιά, και ενός αργού, βάζοντας το όπλο σε συγκεκριμένη γωνία στα πλευρά και πιέζοντας τη σκανδάλη. Χρειάζεται κάποιος χρόνος από την ώρα που το θύμα δέχεται τον πυροβολισμό μέχρι να καταλάβει ότι έχει τραυματιστεί θανάσιμα· έχει το περιθώριο να προσπαθήσει να επιτεθεί, να φύγει, να ζητήσει βοήθεια. Το μεγάλο πλεονέκτημα

είναι ότι έχει αρκετό χρόνο για να δει ποιος είναι ο φονιάς του, ενώ παράλληλα χάνει σιγά σιγά τις δυνάμεις του και πέφτει καταγής, χωρίς μεγάλη εξωτερική αιμορραγία, χωρίς να πολυκαταλαβαίνει γιατί του συμβαίνει αυτό.

Το όπλο κάθε άλλο παρά ιδανικό είναι για τους γνώστες του αντικειμένου: «Ταιριάζει πολύ περισσότερο σε γυναίκες παρά σε κατασκόπους», λέει ένα μέλος της βρετανικής μυστικής υπηρεσίας στον Τζέιμς Μποντ στην πρώτη ταινία της σειράς, όταν του παίρνει το παλιό του όπλο και του δίνει ένα καινούριο μοντέλο. Βέβαια, όλα αυτά έχουν σημασία μόνο για τους επαγγελματίες, γιατί για το σκοπό που το θέλει εκείνος είναι ό,τι πρέπει.

Αγόρασε την Μπερέτα του στη μαύρη αγορά, έτσι ώστε να είναι αδύνατο να εντοπιστεί. Στο γεμιστήρα έχει βάλει πέντε σφαίρες, παρόλο που εκείνος σκοπεύει να χρησιμοποιήσει μόνο μία, στη μύτη της οποίας έχει χαράξει ένα Χ με μια λίμα νυχτών. Έτσι, όταν αυτή η σφαίρα φύγει από το όπλο και βρει σε συμπαγή στόχο, θα σπάσει σε τέσσερα κομμάτια.

Την Μπερέτα όμως θα τη χρησιμοποιήσει μόνο σε έσχατη περίπτωση. Έχει κι άλλους τρόπους για να σβήσει έναν κόσμο από το χάρτη, να καταστρέψει ένα σύμπαν, κι εκείνη σίγουρα θα πάρει το μήνυμα μόλις ανακαλύψουν το πρώτο θύμα. Θα μάθει ότι εκείνος το έκανε στο όνομα της αγάπης, ότι δεν κρατά κακία και ότι θα την ξαναδεχτεί πίσω χωρίς ερωτήσεις για το τι συνέβη τα δύο τελευταία χρόνια.

Εκείνος ελπίζει ότι οι έξι μήνες προσεκτικού σχεδιασμού θα έχουν αποτέλεσμα, όμως θα το ξέρει στα σίγουρα μόνο αύριο το πρωί. Ιδού το σχέδιό του: θα αφήσει τις Ερινύες, τις μυθι-

κές θεότητες που κατέτρεχαν τους παραβάτες της ηθικής τάξης, να κατέβουν με τα δαιμονικά φτερά τους σε εκείνο το κυανόλευκο τοπίο, το γεμάτο διαμάντια, μπότοξ, γρήγορα αλλά εντελώς άχρηστα αυτοκίνητα, καθώς δεν έχουν θέσεις για πάνω από δύο επιβάτες. Όνειρα για δύναμη, επιτυχία, φήμη και χρήμα – όλα αυτά μπορούν να τιναχτούν στον αέρα από τη μια στιγμή στην άλλη με τα μαραφέτια που έχει φέρει μαζί του.

Θα μπορούσε να είχε ανέβει ήδη στο δωμάτιό του, γιατί η σκηνή που περίμενε εκτυλίχθηκε στις 11:11 μ.μ., αν και ήταν προετοιμασμένος να περιμένει περισσότερο. Ο άντρας μπήκε συνοδευόμενος από την όμορφη γυναίκα, ντυμένοι και οι δύο με επίσημο ένδυμα, για ένα από αυτά τα γκαλά που ακολουθούν κάθε βράδυ τα σημαντικά δείπνα και έχουν περισσότερο κόσμο από οποιαδήποτε πρεμιέρα στο πλαίσιο του φεστιβάλ.

Ο Ιγκόρ αγνόησε τη γυναίκα. Με το ένα του χέρι έφερε τη γαλλική εφημερίδα στο ύψος του προσώπου του (το ρωσικό περιοδικό θα κινούσε υποψίες), για να μην τον δει εκείνη. Η προφύλαξη ήταν αχρείαστη: ποτέ δεν κοιτούσε γύρω της, όπως κάνουν πάντα οι γυναίκες που νιώθουν βασιλίσσες. Αυτές έχουν έρθει για να λάμπουν, αποφεύγουν να κοιτάζουν με περιέργεια τι φορούν οι άλλοι, γιατί το πόσα είναι τα διαμάντια τους και το πόσο επώνυμα τα ρούχα τους θα τους προκαλέσει κατάθλιψη, κακοδιαθεσία και αίσθημα κατωτερότητας, ανάλογα με την περίπτωση, ακόμα κι αν τα δικά τους ρούχα και αξεσουάρ έχουν κοστίσει μια περιουσία.

Ο συνοδός της, καλοντυμένος και με γκριζαρισμένα μαλ-

λιά, πήγε στο μπαρ και παρήγγειλε σαμπάνια, απεριτίφ απαραίτητο πριν από μια νύχτα που υπόσχεται πολλές γνωριμίες, καλή μουσική και υπέροχη θέα στην παραλία και στα γιοτ που είναι δεμένα στο λιμάνι.

Είδε ότι ο άντρας αντιμετώπισε τη σερβιτόρα με σεβασμό. Είπε «Ευχαριστώ» όταν πήρε τα ποτήρια. Άφησε καλό πουρμπουάρ.

Οι τρεις τους ήταν παλιοί γνωστοί. Ο Ιγκόρ ένωσε απέραντη χαρά όταν κύλησε η αδρεναλίνη στο αίμα του. Την επομένη θα της έκανε γνωστή την παρουσία του. Κάποια στιγμή θα συναντιούνταν.

Μόνο ο Θεός ήξερε ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα της συνάντησής τους. Ο Ιγκόρ, πιστός καθολικός, είχε δώσει μια υπόσχεση και έναν όρκο σε μια εκκλησία της Μόσχας, μπροστά στο λείψανο της Αγίας Μαγδαληνής (που εκτίθετο σε λαϊκό προσκύνημα στη ρωσική πρωτεύουσα για μία εβδομάδα). Χρειάστηκε να περιμένει στην ουρά επί σχεδόν πέντε ώρες, και όταν πια πλησίασε, ήταν σίγουρος ότι όλα ήταν απλώς μια επινόηση των παπάδων. Δεν ήθελε όμως να διακινδυνεύσει να μην κρατήσει το λόγο του.

Είχε ζητήσει από την αγία να τον προστατεύσει, να τον βοηθήσει να πετύχει το στόχο του χωρίς να χρειαστεί μεγάλη θυσία. Της είχε τάξει μάλιστα μια χρυσή εικόνα, που θα την παράγγελνε σε ένα φημισμένο αγιογράφο που ζούσε σ' ένα μοναστήρι στο Νοβοσιμπίρσκ, την τρίτη μεγαλύτερη πόλη της Ρωσίας, όταν θα τελείωναν όλα και θα μπορούσε πια να πατήσει ξανά το πόδι του στην πατρίδα του.

Στις τρεις το πρωί, το μπαρ του ξενοδοχείου Μαρτίνες μυρίζει απ' τους καπνούς του τσιγάρου και τον ιδρώτα. Παρόλο που ο Τζίμι μόλις σταμάτησε να παίζει πιάνο (ο Τζίμι φοράει διαφορετικό χρώμα παπούτσι σε κάθε πόδι) και η σερβιτόρα είναι πτώμα από την κούραση, όσοι βρίσκονται εκεί αρνούνται να φύγουν. Πιστεύουν πως πρέπει να μείνουν σε εκείνο το φουαγιέ τουλάχιστον για μία ώρα ακόμα, μέχρι να γίνει κάτι!

Στο κάτω κάτω, έχουν περάσει ήδη τέσσερις μέρες από την έναρξη του Φεστιβάλ Κινηματογράφου των Κανών κι ακόμα δεν έχει γίνει τίποτα. Στα διάφορα τραπέζια, μία κοινή σκέψη επικρατεί: να συναντηθείς με τη Δύναμη. Οι όμορφες γυναίκες περιμένουν να τις ερωτευτεί κάποιος παραγωγός και να τους δώσει πρωταγωνιστικό ρόλο στην επόμενη ταινία του. Υπάρχουν και μερικοί ηθοποιοί που μιλούν μεταξύ τους, γελώντας και παριστάνοντας πως τίποτα απ' όλα αυτά δεν τους αφορά, πλην όμως κοιτούν συνέχεια προς την πόρτα. Κάποιος θα έρθει.

Κάποιος πρέπει να έρθει. Οι νέοι σκηνοθέτες, μ' ένα σωρό ιδέες μέσα στο κεφάλι τους, που καταγράφουν στο ενεργητικό τους ταινίες τις οποίες γύρισαν στο πανεπιστήμιο και εξαντλητικές αναγνώσεις διατριβών σχετικά με τη φωτογραφία και το σενάριο, περιμένουν να τους χαμογελάσει η τύχη. Κάποιον που να επιστρέφει από ένα πάρτι και να ψάχνει τραπέζι, να παραγγείλει καφέ, να ανάψει τσιγάρο κουρασμένος από τα ίδια και τα ίδια μέρη και να είναι ανοιχτός στην προοπτική μιας καινούριας περιπέτειας.

Τι αφέλεια.

Ακόμα κι αν συνέβαινε αυτό, το τελευταίο πράγμα που θα ήθελε ένας τέτοιος άνθρωπος θα ήταν να ακούσει πάλι για «ένα καινούριο έργο που δεν έχει ξαναγίνει». Η απελπισία όμως μπορεί να ξεγελάσει τον απελπισμένο. Οι ισχυροί που έρχονται πότε πότε αρκούνται να ρίχνουν μονάχα μια ματιά γύρω τους κι ανεβαίνουν στα δωμάτιά τους. Δεν τους απασχολεί κάτι. Ξέρουν ότι δεν έχουν τίποτα να φοβηθούν. Η Υπερτάξη δε συγχωρεί την προδοσία, και όλοι γνωρίζουν τα όριά τους – οι εκπρόσωποι της Υπερτάξης δεν έχουν φτάσει εκεί που βρίσκονται σήμερα πατώντας επί πτωμάτων, παρόλο που έτσι λέει ο μύθος. Από την άλλη, ακόμα κι αν υπήρχε περίπτωση να γίνει κάποια απρόβλεπτη και σημαντική ανακάλυψη, είτε στον κόσμο του κινηματογράφου, είτε της μουσικής, είτε της μόδας, θα γίνει έπειτα από έρευνα, όχι σε μπαρ ξενοδοχείων.

Η Υπερτάξη αυτή τη στιγμή κάνει έρωτα με την κοπελιά που κατάφερε να τρυπώσει στην εκδήλωση και που τα δέχεται όλα. Ή αφαιρεί το μακιγιάζ της, κοιτάζει τις ρυτίδες της και σκέφτεται ότι έχει έρθει η ώρα για μια καινούρια πλαστική επέμβαση. Διαβάζει τις ειδήσεις στο διαδίκτυο, για να δει αν προέκυψε κάτι μετά την ανακοίνωση που έκανε κατά τη διάρκεια της μέρας. Παίρνει το αναπόφευκτο χάπι για να κοιμηθεί και πίνει το τσάι που υπόσχεται αδυνάτισμα χωρίς κόπο. Συμπληρώνει το μενού με όσα θέλει να έχει το πρωινό που θα της φέρουν στο δωμάτιό της και το κρεμάει απέξω, στο πόμολο της πόρτας, μαζί με το ταμπελάκι που γράφει «Μην ενοχλείτε». Η Υπερτάξη κλείνει τα μάτια της και σκέφτεται: Ελπίζω να με πάρει αμέσως ο ύπνος, έχω μια συνάντηση αύριο πριν από τις δέκα.

Στο μπαρ του Μαρτίνες όμως όλοι ξέρουν ότι οι ισχυροί είναι εκεί. Κι αφού είναι εκεί, οι ίδιοι έχουν μια ευκαιρία.

Δεν τους περνά από το νου ότι η Δύναμη μιλά μόνο με τη Δύναμη. Ότι οι εκπρόσωποί της πρέπει να συναντιούνται πότε πότε, να πίνουν και να τρώνε μαζί, να δίνουν κύρος σε μεγάλες εκδηλώσεις, να τροφοδοτούν την αυταπάτη πως ο κόσμος της πολυτέλειας και της χλιδής είναι ανοιχτός για όλους όσοι έχουν αρκετό θάρρος να επιμένουν σε μια ιδέα. Να αποτρέπουν πολέμους όταν δεν είναι επικερδείς και να υποκινούν την επιθετικότητα ανάμεσα σε χώρες ή εταιρείες όταν πιστεύουν πως αυτό μπορεί να τους φέρει περισσότερη δύναμη και περισσότερο χρήμα. Να υποκρίνονται πως είναι ευτυχισμένοι, παρόλο που τώρα είναι όμηροι της ίδιας της επιτυχίας τους. Να συνεχίσουν να αγωνίζονται για να αυξήσουν την περιουσία και την επιρροή τους, ακόμα κι αν είναι ήδη τεράστιες. Γιατί η ματαιοδοξία της Υπερτάξης είναι να ανταγωνίζεται τον ίδιο της τον εαυτό και να βλέπει ποιος βρίσκεται στην κορυφή της κορυφής.

Σε έναν ιδανικό κόσμο, η Δύναμη θα συζητούσε με ηθοποιούς, σκηνοθέτες, σχεδιαστές και συγγραφείς που αυτή τη στιγμή έχουν μάτια κόκκινα από την κούραση και σκέφτονται ότι θα γυρίσουν πίσω, στα νοικιασμένα δωμάτιά τους σε μακρινές πόλεις, για να ξαναρχίσουν αύριο από την αρχή το μαραθώνιο των προσεγγίσεων, των πιθανών συναντήσεων, της διαθεσιμότητας.

Στον πραγματικό κόσμο, η Δύναμη αυτή τη στιγμή κλείνεται στο δωμάτιό της, κοιτάζει τα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της, παραπονιέται ότι οι κοσμικές εκδηλώσεις είναι πάντα ίδιες, ότι το κόσμημα της φίλης της ήταν μεγαλύτε-

ρο από το δικό της, ότι το γιοτ που αγόρασε ο ανταγωνιστής έχει μοναδική διακόσμηση, και πώς είναι δυνατό αυτό;

Ο Ιγκόρ δεν έχει κανέναν για να μιλήσει, όμως το ίδιο του κάνει. Ο νικητής είναι μόνος.

Ο Ιγκόρ, ο επιτυχημένος ιδιοκτήτης και πρόεδρος μιας ρωσικής εταιρείας τηλεπικοινωνιών. Έχοντας προνοήσει, εδώ κι ένα χρόνο, να κλείσει την καλύτερη σουίτα του Μαρτίνες (το ξενοδοχείο υποχρεώνει τους πάντες να πληρώνουν γι' αυτή ποσό διαμονής που αντιστοιχεί σε τουλάχιστον δώδεκα νύχτες, ανεξάρτητα από το πόσο θα μείνουν), έφτασε απόψε με ιδιωτικό τζετ, έκανε ένα μπάνιο και κατέβηκε στο μπαρ με την ελπίδα να δει μία και μόνη σκηνή.

Για ένα διάστημα άρχισαν να τον ενοχλούν ηθοποιοί, άντρες και γυναίκες, και σκηνοθέτες, εκείνος όμως είχε την ιδανική απάντηση για όλους:

«Don't speak English, sorry. Polish».

Ή:

«Don't speak French, sorry. Mexican».

Κάποιος δοκίμασε λίγες λέξεις στα ισπανικά, αλλά ο Ιγκόρ κατέφυγε σε ένα δεύτερο τέχνασμα. Άρχισε να σημειώνει διάφορους αριθμούς σε ένα σημειωματάριο, για να μη φαίνεται ούτε σαν δημοσιογράφος (που τραβά το ενδιαφέρον όλων) ούτε σαν κάποιος που έχει σχέση με τη βιομηχανία του κινηματογράφου. Δίπλα του είχε ένα ρωσικό οικονομικό περιοδικό (στο κάτω κάτω, η πλειονότητα δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τα ρωσικά από τα πολωνικά), με τη φωτογραφία ενός αδιάφορου στελέχους επιχειρήσεων στο εξώφυλλο.

Οι θαμώνες του μπαρ νομίζουν ότι καταλαβαίνουν καλά

τους άλλους και αφήνουν τον Ιγκόρ ήσυχο, καθώς πιστεύουν πως είναι από αυτούς τους εκατομμυριούχους που συχνάζουν στις Κάνες μόνο και μόνο για να βρουν ερωμένη. Μετά το πέμμπο άτομο που κάθισε στο τραπέζι του και παρήγγειλε μεταλλικό νερό, λέγοντας πως «δεν υπάρχει άλλο άδειο τραπέζι», η φήμη κυκλοφόρησε. Όλοι οι παριστάμενοι ξέρουν πλέον πως ο μοναχικός άντρας δεν ανήκει στη βιομηχανία ούτε του κινηματογράφου ούτε της μόδας και τον αφήνουν ήσυχο ως «άρωμα».

Η λέξη «άρωμα» είναι λέξη της αργκό, την οποία χρησιμοποιούν οι άσημες ηθοποιοί (ή «στάρλετ», όπως τις λένε στο φεστιβάλ): εύκολα αλλάζεις μάρκα αρώματος, και συχνά αυτή η αλλαγή μπορεί να αποδειχτεί αληθινός θησαυρός. Τα «αρώματα» θα τα πλησιάσουν τις δύο τελευταίες μέρες του φεστιβάλ, αν εν τω μεταξύ δεν κατορθώσουν να βρουν απολύτως τίποτα το ενδιαφέρον από τη βιομηχανία του κινηματογράφου. Έτσι, εκείνος ο παράξενος άντρας που φαίνεται πλούσιος μπορεί να περιμένει.

Όλες τους ξέρουν ότι στο τέλος είναι καλύτερα να φύγουν με έναν εραστή (που να μπορεί να εξελιχθεί σε κινηματογραφικό παραγωγό) παρά να πάνε στην επόμενη εκδήλωση και να ξανακάνουν τα ίδια από την αρχή: να πίνουν, να χαμογελούν (πάνω απ' όλα να χαμογελούν), να παριστάνουν πως δεν κοιτάζουν κανέναν, ενώ η καρδιά τους χτυπά σαν τρελή, τα λεπτά στο ρολόι κυλούν γοργά, το γκαλά δεν τελείωσε ακόμα – και δεν τις κάλεσε κανείς, εκείνες όμως πήγαν.

Ξέρουν ήδη τι θα τους πουν τα «αρώματα», γιατί λένε πάντοτε τα ίδια, εκείνες όμως προσποιούνται πως τα πιστεύουν:

- α) «Μπορώ να σου αλλάξω τη ζωή».
- β) «Πολλές γυναίκες θα ήθελαν να είναι στη θέση σου».
- γ) «Είσαι μικρή ακόμα, σκέψου όμως και τι θα γίνει μετά από μερικά χρόνια. Είναι καιρός να κάνεις μια πιο μακροπρόθεσμη επένδυση».
- δ) «Είμαι παντρεμένος, αλλά η γυναίκα μου...» (εδώ η φράση έχει διάφορες παραλλαγές: «είναι άρρωστη», «απειλεί πως θα αυτοκτονήσει αν την αφήσω» κ.λπ.).
- ε) «Είσαι μια πριγκίπισσα κι έτσι πρέπει να σου φέρονται. Σε περίμενα χωρίς να το ξέρω. Δεν πιστεύω στις συμπτώσεις και νομίζω ότι πρέπει να δώσουμε στη σχέση αυτή μια ευκαιρία».

Η συζήτηση είναι ίδια και απaráλλαχτη. Αυτό που δεν είναι ίδιο είναι το αν εκείνες θα καταφέρουν να πάρουν όσο περισσότερα δώρα γίνεται (κοσμήματα, κατά προτίμηση, που μπορούν να πουληθούν), να τις καλέσουν σ' ένα πάρτι σε κάποιο γιοτ, να μαζέψουν όσο περισσότερες επαγγελματικές κάρτες μπορούν, να ακούσουν ξανά τα ίδια και τα ίδια, να τις προσκαλέσουν στους αγώνες της Φόρμουλα 1, όπου επίσης συχνάζουν τέτοιοι άνθρωποι και όπου ίσως τις περιμένει η μεγάλη ευκαιρία.

«Αρώματα» λένε επίσης οι νεαροί ηθοποιοί τις ηλικιωμένες εκατομμυριούχους που έχουν κάνει πλαστικές και θεραπείες με μπότοξ. Εκείνες όμως είναι πιο έξυπνες από τους άντρες. Δεν χάνουν ποτέ το χρόνο τους: καταφθάνουν πάντα τις τελευταίες μέρες του φεστιβάλ, γιατί ξέρουν ότι τη δύναμη της αποπλάνησης την έχει το χρήμα.

Τα αρσενικά «αρώματα» γελιούνται· πιστεύουν ότι τα μακριά